

L. N. 7.
**THESES
PHILOSOPHICÆ,**

QUAS,
CONSENSU AMPL. FACULT. PHILOSOPHICÆ IN
REGIA AD AURAM ACADEMIA,

PRAESIDE,
VIRO MAXIME REVERENDO *etque* CELEBERRIMO

**D^oNO JACOBO
GADOLIN,**

S. S. THEOL. DOCTORE, SCIENT. NATUR.
PROFESSORE REG. & ORD. PASTORE ECCLES.
ABOENS. FENN. NEC NON REG. ACAD. SCIENT.
SVEC. MEMBRO.

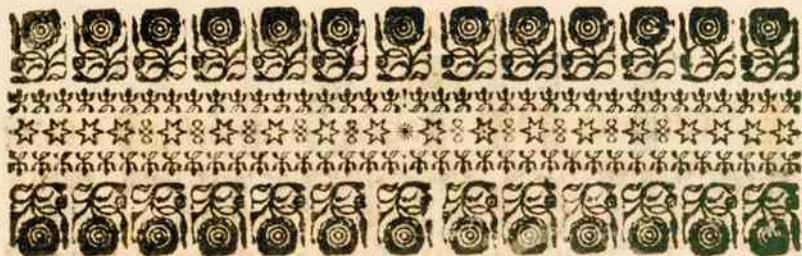
PUBLICE EXAMINANDAS SISTIT
GABRIEL ENCKELL,

OSTROBOTNIENSIS.

AD DIEM XXX. APRIL. ANNI MDCCXLX.
IN AUDITORIO MAJORI

H. A. M. C.

ABOÆ, Impressit DIRECT. & TYPogr. Reg. Magn. Duc.
Finland. JACOB MERCKELL.

THESIS I.

N vastissimo Scientiarum Philosophicarum ambitu, nulla est, quæ multiplici ratione se non commendat, & consideratione nostra digna non est; quæ vero corpora naturalia, eorumque phænomena, illustria gloriæ divinæ specula, accuratius pertractata nobis sistit, si qui dignitatum gradus Musis affingendi sint, utilitate & jucunditate, ceteris si non palmam præripit, certe inter primarias referenda est.

THES. II.

Ad evincendam Scripturæ Sacræ originem divinam, solida omnino sunt argumenta, quæ Scientia Naturalis suppeditat: Hinc Theologo eximium usum præstat.

TH. III.

THES. III.

Existentia DEI variis demonstrari solet argumentis; illa tamen præcipui roboris plena esse nemo non fatebitur, quæ divinas in objecto quodam physico magis elucentes perfectiones simul demonstrant, cum DEUM in natura quasi obvium & manibus palpandum nobis præbeant.

THES. IV.

Qui in rerum naturalium contemplatione, non modo in caussas effectuum sollicite inquirunt, sed & altero quasi oculo ad fines eorum respiciunt, optime in Scientia Naturali proficere censendi sunt.

THES. V.

Quælibet res in hoc universo existens, suum habet usum, quem tanquam finem intermedium intenderat Summus Optimus.

THES. VI.

Quum vero usus hi, ex structura & indeole rerum, in plerisque adhuc latente, dependeant, patet, ne sagacissimum quidem in singulis usum detegere posse.

THES. VII.

Næqualitates superficiei telluris nostræ, jam ante diluvium exstissee, contra Th. Burnetum aliosque, utilitas earundem ut statuamus syadet.

THES. VIII.

Irritum suscepereunt laborem, qui gravitatis phænomena ex caussis externis & mechanicis explicare conati sunt. Verum quidem est, non concipi a nobis aliam communicationem motus, quam quæ sit per impulsum, sed neque tamen hoc impedit, quominus in principio quodam interno, vel corporibus innata ratio gravitatis sit quaerenda.

THES. IX.

Quod hyeme quadam frigus admodum rude sœviat, ut vim ejus vix sustinere queamus, altera autem mitius ab illo habeamur, id ventorum vehementiæ & qualitatí præcipue & fere unice adscriptum volunt naturæ scrutatores nonnulli. Quod vero non unice ventorum ope contingat aërem nostrum frigore adstringi, vel exinde patet,

patet, quod frigus admodum intensem ori-
ri possit per mixturam diversorum effluvio-
rum; adeo ut frigus materiae compositae sit
multo majus, quam erat partium compo-
nentium ante factam mixturam. Si igitur
contingat talia effuvia sibi mutuo alicubi
occurrere atque permisceri, habebitur ibi-
dem frigus intensem, etiam si nullus ventus
ad ejus genesis concurrerit.

THES. X.

Regnum animale & vegetabile, tum
qua propagationis, tum qua nutritio-
nis modum, manifesta intercedit Analogia.

THES. XI.

Cum aqua quantumvis pura videatur,
particulis heterogeneis, terrenis sci-
licet, salinis & oleofis imprægnata sit, nu-
triendis plantis optime conducit. Hinc ve-
ro non sequitur elementum hoc per trans-
mutationem quandam abire in corpus soli-
dum, vel materiam plantas constituentem,
quin potius vehiculi, succum nutritium cir-
cumferentis vicem sustinere, censendum sit.

THES. XII.

Possible est, ut caussæ contrariæ similem
edant effectum, in uno eodemque corpore.

THES. XIII.

Impenetrabilitas, quam nonnulli pro es-
tentia corporum venditare solent, affectio-
nibus eorum generalioribus potius annume-
randa est, cum reliqua quæ corporibus in-
sunt attributa ex ea derivari nequeant.

THES. XIV.

Finis Religionis Naturalis ultimus est per-
fectionum Divinarum manifestatio, &
respectu hominis felicitas ipsius æterna.

THES. XV.

Quatenus vero finibus hisce consequen-
dis, post lapsum non sufficit Religio
Naturalis, eatenus neque perfectam illam
dicere licet.

THES. XVI.

Qui omnem Revelationem & cum ea
Religionem Christianam impio ausu
subrue-

subruere annuntuntur, si ex sententia Kort-
holti Atheis æquiparandi non sint, certe
non longe ab eorum pravitate distant.

THES. XVII.

Quin varia illa sententiarum divertia,
contentiones & lites, quæ circa do-
gmata Christianæ fidei, inter Doctores ei-
dem addictos nullo non tempore agitatæ
sunt, ansam veritatis cœlestis osoribus calu-
mniandi & de omni veritate dubitandi præ-
buerint, negari non potest.

THES. XVIII.

CAUSÆ erronearum, quas Naturalistæ fo-
vent opinionum, variæ externæ esse
possunt; ex interiori tamen fonte illas in-
primis derivandas esse, monent perspicaciores.

THES. XIX.

Mirari convenit, homines eo usque ra-
tione abuti posse, ut in dogmatibus &
religione Gentilium, quorum quidam eo in-
faniæ processerunt, ut in animantium ge-
nera

nera etiam abjectissima cultum religiosum derivaverint, plus veritatis inveniri jactitent, quam in Sacris oraculis. Clariori certe non opus est indicio, ejuscemodi homines, quamquam nomen veritatis amantium profiteantur, nihil minus quam veritatem sectari.

THES. XX.

IN rebus naturalibus plurima occurrere, quæ intellectus humani, quantacunque perspicacia prædicti, aciem effugiunt, nemo temere negabit; hinc quid de illorum infania, qui ad cæcæ rationis decempedam veritates revelatas omnes metiri volunt, sentiendum sit, non e longinquo patet.

THES. XXI.

VEhementer errant qui originem Legum Mosaicarum, quæ Divina est, ab institutis Ægyptiorum vel aliarum vicinarum Gentium repetere volunt.

